

Dansk udgave

Retsforskrifter

61. årgang

2. marts 2018

Indhold

I *Lovgivningsmæssige retsakter*

FORORDNINGER

- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/302 af 28. februar 2018 om imødegåelse af uberettiget geoblokering og andre former for forskelsbehandling på grundlag af kundernes nationalitet, bopæl eller hjemsted i det indre marked og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og (EU) 2017/2394 og af direktiv 2009/22/EF⁽¹⁾ 1**

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst.

DA

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2018/302

af 28. februar 2018

om imødegåelse af uberettiget geoblokering og andre former for forskelsbehandling på grundlag af kundernes nationalitet, bopæl eller hjemsted i det indre marked og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og (EU) 2017/2394 og af direktiv 2009/22/EF

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) For at realisere det fulde potentiale af det indre marked som et område uden indre grænser, hvor den frie bevægelighed for bl.a. varer og tjenesteydelser er sikret, er det ikke tilstrækkeligt blot at afskaffe statslige barrierer mellem medlemsstaterne. Afskaffelsen af statslige barrierer undergraves, hvis private parter indfører hindringer i strid med frihederne i det indre marked. Dette er tilfældet, når erhvervsdrivende, der driver virksomhed i én medlemsstat, blokerer for eller begrænser adgangen til deres onlinegrænseflader, såsom websteder og apps, for kunder fra andre medlemsstater, som ønsker at foretage transaktioner på tværs af grænserne (en praksis, der er kendt som »geoblokering«). Begrænsning sker også, når visse erhvervsdrivende anvender andre generelle betingelser for adgang til deres varer og tjenesteydelser for kunder fra andre medlemsstater, både online og offline. Selv om en sådan forskelsbehandling i nogle tilfælde kan være objektivt begrundet, sker det også, at visse erhvervsdrivendes praksis forhindrer eller begrænser adgangen til varer eller tjenesteydelser for kunder, der vil foretage transaktioner på tværs af grænserne, eller at visse erhvervsdrivende i den henseende anvender andre generelle betingelser for adgang, som ikke er objektivt begrundede.
- (2) Der er forskellige underliggende årsager til, at virksomheder, og navnlig mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder (SMV'er), anvender forskellige generelle betingelser for adgang. I mange tilfælde bidrager forskelligartede retlige rammer, den heraf følgende retsikkerhed, de tilknyttede risici for så vidt angår den gældende forbrugerbeskyttelseslovgivning, miljø- eller mærkningslovgivning, skattemæssige og finansielle spørgsmål, leveringsomkostninger eller sprogkrav til erhvervsdrivendes modvilje mod til at indgå

⁽¹⁾ EUT C 34 af 2.2.2017, s. 93.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 6.2.2018 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 27.2.2018.

i forretningsmæssige forbindelser med kunder fra andre medlemsstater. I andre tilfælde opsplitter de erhvervsdrivende kunstigt det indre marked langs indre grænser og hindrer den frie bevægelighed for varer og tjenesteydelser og begrænser dermed kundernes rettigheder og forhindrer dem i at drage fordel af et større udvalg og de bedst mulige betingelser. En sådan forskelsbehandling er en vigtig faktor, der bidrager til det relativt lave antal grænseoverskridende transaktioner inden for Unionen, herunder i sektoren for elektronisk handel, og derved forhindrer, at det indre markeds vækstpotentiale realiseres fuldt ud. Denne forordning bør derfor præcisere, i hvilke situationer forskelsbehandling af denne art ikke har nogen berettigelse, og dermed skabe klarhed og retssikkerhed for alle parter i transaktioner på tværs af grænserne og sikre, at regler om forbud mod forskelsbehandling kan gennemføres og håndhæves effektivt i hele det indre marked. Fjernelse af uberettiget geoblokering og andre former for forskelsbehandling på grundlag af kunders nationalitet, bopæl eller hjemsted kan skabe vækst og forøge forbrugeres valgmuligheder i hele det indre marked.

- (3) Denne forordning tager sigte på at imødegå uberettiget geoblokering ved at fjerne visse hindringer for det indre markeds funktion. Der må dog tages hensyn til, at mange forskelle i medlemsstaternes lovgivning, såsom forskelle, der medfører forskellige nationale standarder eller mangel på gensidig anerkendelse eller harmonisering på EU-plan, fortsat udgør væsentlige hindringer for grænseoverskridende handel. Disse hindringer fører fortsat til fragmentering af det indre marked, som ofte får de erhvervsdrivende til at anvende geoblokering. Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen bør derfor fortsætte kampen mod sådanne hindringer med henblik på at nedbringe markedsfragmenteringen og på at fuldføre det indre marked.
- (4) I henhold til artikel 20 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF ⁽¹⁾ skal medlemsstaterne sikre, at tjenesteydere etableret i Unionen ikke behandler modtagere af tjenesteydelser forskelligt på grundlag af deres nationalitet eller opholdssted. Denne bestemmelse har imidlertid ikke været fuldt ud effektiv i forhold til at bekæmpe forskelsbehandling og har ikke i tilstrækkelig grad mindsket retsikkerheden. Denne forordning sigter mod yderligere at præcisere artikel 20 i direktiv 2006/123/EF ved at definere bestemte situationer, hvor en forskellig behandling på grundlag af nationalitet, bopæl eller hjemsted ikke kan begrundes med henvisning til denne bestemmelse. Såfremt nærværende forordning strider mod bestemmelserne i direktiv 2006/123/EF, bør bestemmelserne i nærværende forordning imidlertid have forrang. Desuden kan uberettiget geoblokering og andre former for forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, bopæl eller hjemsted også hidrøre fra erhvervsdrivende, der er hjemmehørende i tredjelande, hvilket falder uden for det nævnte direktivs anvendelsesområde.
- (5) For at sikre et velfungerende indre marked og fremme adgang til og den frie bevægelighed for varer og tjenesteydelser i hele Unionen uden forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, bopæl eller hjemsted er der behov for de målrettede foranstaltninger fastsat i denne forordning, der sikrer et klart, ensartet og effektivt sæt regler på en række udvalgte områder. Disse foranstaltninger bør sigte mod at udvide kunders valgmuligheder og adgang til varer og tjenesteydelser, samtidig med at der tages behørigt hensyn til de erhvervsdrivendes frihed til at organisere deres forretningspolitik i overensstemmelse med EU-retten og national ret.
- (6) Denne forordning har til formål at forhindre forskelsbehandling på grundlag af kunders nationalitet, bopæl eller hjemsted, herunder uretmæssig geoblokering, i forbindelse med grænseoverskridende transaktioner mellem en erhvervsaktør og en kunde vedrørende salg af varer og levering af tjenesteydelser i Unionen. Den er rettet mod såvel direkte som indirekte forskelsbehandling. Den søger således også at omfatte uberettiget forskelsbehandling på grundlag af andre kriterier, der fører til samme resultat som anvendelsen af kriterier, der er direkte baseret på kunders nationalitet eller bopæl — uanset om kunden befinder sig i en anden medlemsstat, det være sig permanent eller midlertidigt — eller hjemsted. Sådanne andre kriterier kan navnlig være baseret på oplysninger om kundens fysiske placering, f.eks. den IP-adresse, hvorfra en onlinegrænseflade tilgås, den adresse, der opgives med henblik på levering af varer, kundens valg af sprog eller den medlemsstat, hvor kundens betalingsinstrument er udstedt.
- (7) Denne forordning bør ikke gælde i situationer, som er rent interne i en medlemsstat, hvor alle relevante elementer i transaktionen er begrænset til en enkelt medlemsstat, særligt kundens eller den erhvervsdrivendes nationalitet, bopæl eller hjemsted, udførelsesstedet, betalingsmidlet anvendt i transaktionen eller i tilbuddet, samt anvendelsen af en onlinegrænseflade.
- (8) Visse lovgivningsmæssige og administrative hindringer for erhvervsdrivende er blevet fjernet i hele Unionen inden for bestemte servicesektorer som følge af gennemførelsen af direktiv 2006/123/EF. Derfor bør der, for så vidt angår dens materielle anvendelsesområde, sikres sammenhæng mellem denne forordning og direktiv 2006/123/EF. I overensstemmelse hermed burde denne forordning bl.a. finde anvendelse på ikke-audiovisuelle

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (EUT L 376 af 27.12.2006, s. 36).

elektronisk leverede tjenesteydelser, hvis vigtigste funktion er at give adgang til og mulighed for brug af ophavsretligt beskyttede værker eller andre beskyttede frembringelser, idet den specifikke undtagelse og dennes efterfølgende evaluering dog bør gælde som fastsat i denne forordning. Audiovisuelle tjenesteydelser, herunder tjenesteydelser, hvis hovedformål er at give adgang til transmission af sportsbegivenheder, og som leveres på grundlag af eksklusive territoriale licenser, er ikke omfattet af denne forordnings anvendelsesområde. Adgang til finansielle detailtjenesteydelser, herunder betalingstjenester, bør derfor heller ikke være omfattet, uanset forordningens bestemmelser om forbud mod forskelsbehandling i forbindelse med betalinger.

- (9) Forskelsbehandling kan også forekomme i forbindelse med tjenesteydelser på transportområdet, navnlig ved salg af billetter til passagerbefordring. I denne henseende indeholder Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1008/2008 ⁽¹⁾, (EU) nr. 1177/2010 ⁽²⁾ og (EU) nr. 181/2011 ⁽³⁾ imidlertid allerede omfattende forbud mod forskelsbehandling, der omfatter alle de former for forskelsbehandling, som nærværende forordning søger at afhjælpe. Det er desuden hensigten i nær fremtid at ændre Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1371/2007 ⁽⁴⁾ i samme øjemed. Derfor, og for at sikre overensstemmelse med anvendelsesområdet for direktiv 2006/123/EF, bør tjenesteydelser på transportområdet fortsat falde uden for anvendelsesområdet for denne forordning.
- (10) Når en erhvervsdrivende tilbyder en pakke, der kombinerer flere tjenesteydelser, eller en pakke af varer kombineret med tjenesteydelser, og en eller flere af disse tjenesteydelser, hvis de blev tilbudt hver for sig, ville være omfattet af denne forordning, mens en anden tjenesteydelse eller andre tjenesteydelser ikke ville, bør den pågældende erhvervsdrivende enten overholde de forbud, der er fastsat i denne forordning, for hele pakkens vedkommende, eller i det mindste udbyde tjenesteydelser, der falder inden for denne forordnings anvendelsesområde, hver for sig, hvis disse tjenesteydelser udbydes til kunder af samme erhvervsdrivende hver for sig. Hvis en erhvervsdrivende leverer en tjenesteydelse eller vare hver for sig, uden at den indgår i en pakke, bør den erhvervsdrivende fortsat frit kunne beslutte den pris, der vil blive krævet for en sådan tjenesteydelse eller vare uden for en pakke, forudsat at den erhvervsdrivende ikke anvender forskellig prisfastsættelse på grundlag af nationalitet, bopæl eller hjemsted.
- (11) Denne forordning bør ikke berøre de regler, der finder anvendelse på beskatningsområdet, da traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) indeholder et særligt grundlag for foranstaltninger på EU-plan for så vidt angår skatteanliggender.
- (12) I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 ⁽⁵⁾ må lovvalget i forbindelse med aftaler mellem en forbruger og en erhvervsdrivende, der udøver erhvervmæssig virksomhed i det land, hvor forbrugeren har sædvanligt opholdssted, eller som på en hvilken som helst måde retter sådan virksomhed mod dette land eller mod flere lande, der omfatter dette land, ikke medføre, at forbrugeren berøves den beskyttelse, der tildeles i medfør af bestemmelser, som i henhold til national ret i det land, hvor forbrugeren har sit sædvanlige opholdssted, ikke kan fraviges ved aftale. I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 ⁽⁶⁾ kan en forbruger i spørgsmål vedrørende en aftale mellem en forbruger og en person, der udøver erhvervmæssig virksomhed i den medlemsstat, på hvis område forbrugeren har bopæl, eller som på en hvilken som helst måde retter sådan virksomhed mod denne medlemsstat eller mod flere stater, der omfatter denne medlemsstat, anlægge sag mod den anden part ved retterne i den medlemsstat, hvor forbrugeren har bopæl, og sager mod forbrugeren kan kun anlægges ved sådanne retter.
- (13) Nærværende forordning bør ikke berøre EU-retten vedrørende retligt samarbejde i civilsager, og navnlig bestemmelserne om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser og om retternes kompetence, fastsat i forordning (EF) nr. 593/2008 og (EU) nr. 1215/2012. Navnlig bør den omstændighed, at en erhvervsdrivende efterlever nærværende forordning, ikke i sig selv fortolkes således, at en erhvervsdrivende retter virksomhed mod

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1008/2008 af 24. september 2008 om fælles regler for driften af lufttrafiktjenester i Fællesskabet (EUT L 293 af 31.10.2008, s. 3).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1177/2010 af 24. november 2010 om passagerers rettigheder ved sørejser og rejser på indre vandveje og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 (EUT L 334 af 17.12.2010, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 181/2011 af 16. februar 2011 om buspassagerers rettigheder og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1371/2007 af 23. oktober 2007 om jernbanepassagerers rettigheder og forpligtelser (EUT L 315 af 3.12.2007, s. 14).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1).

forbrugerens medlemsstat i den i artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 593/2008 og artikel 17, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 1215/2012 anvendte betydning. Den omstændighed, at den erhvervsdrivende ikke blokerer eller begrænser adgangen til onlinegrænseflade for kunder fra en anden medlemsstat, ikke anvender forskellige generelle betingelser for adgang i de tilfælde, der er fastsat i denne forordning, eller ikke anvender forskellige betingelser for betalingstransaktioner for så vidt angår de forskellige betalingsmidler, som vedkommende accepterer, bør derfor tilsvarende ikke i sig selv betragtes som tegn på, at »den erhvervsdrivende retter virksomhed mod forbrugerens medlemsstat« med henblik på fastlæggelse af lovvalg og jurisdiktion. En erhvervsdrivende bør heller ikke alene på dette grundlag anses for at rette virksomhed mod den medlemsstat, hvor forbrugeren har sædvanligt opholdssted eller bopæl, hvis den erhvervsdrivende leverer oplysninger og bistand til forbrugeren efter indgåelsen af den kontrakt, der fulgte af den erhvervsdrivendes overholdelse af denne forordning.

- (14) Med hensyn til betydningen og anvendelsen af begrebet »elektronisk leverede tjenesteydelser« som defineret i denne forordning er det vigtigt at skabe retssikkerhed og sikre overensstemmelse med EU-retten for så vidt angår merværdiafgift (moms), der tillader den erhvervsdrivende at angive og betale moms på en forenklet måde via mini-one-stop-shoppen (MOSS) for moms i overensstemmelse med reglerne om særordningen for ikke-etablerede afgiftspligtige personer, jf. Rådets direktiv 2006/112/EF ⁽¹⁾ og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 ⁽²⁾. På grund af hurtige teknologiske og kommercielle udviklinger bør begrebet elektronisk leverede tjenesteydelser defineres teknologineutralt ved at henvise til de vigtigste karakteristika ved sådanne tjenester på en måde, der er i overensstemmelse med definitionen i artikel 7, stk. 1, i gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011. Ved fortolkning og anvendelse af den definition bør der således tages behørigt hensyn til de supplerende specifikationer, der indgår i bilag II til direktiv 2006/112/EF og i artikel 7, stk. 2 og 3, i, og i bilag I til, gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011, for så vidt som de tjenesteydelser, der er nævnt i disse bestemmelser, falder ind under denne forordnings anvendelsesområde.
- (15) Den forskelsbehandling, der søges forebygget med denne forordning, sker typisk via generelle vilkår, betingelser og andre oplysninger, der fastsættes og anvendes af eller på vegne af den pågældende erhvervsdrivende, som en forudsætning for at få adgang til de pågældende varer eller tjenesteydelser, som stilles til rådighed for den brede offentlighed. Sådanne generelle betingelser for adgang omfatter bl.a. priser og betalings- og leveringsbetingelser. De kan stilles til rådighed for den brede offentlighed af eller på vegne af erhvervsdrivende på forskellig vis, f.eks. via oplysninger, der offentliggøres i reklamer, på websteder eller i førkontraktlige eller kontraktlige dokumenter. Disse generelle betingelser for adgang gælder i fravær af en individuelt forhandlet aftale om det modsatte, der er indgået direkte mellem den erhvervsdrivende og kunden. Vilkår og betingelser, der forhandles individuelt mellem den erhvervsdrivende og kunden, bør ikke i forbindelse med anvendelsen af denne forordning betragtes som generelle betingelser for adgang.
- (16) Ved køb af varer eller tjenesteydelser som slutbrugere i henhold til de generelle betingelser for adgang er forbrugere og virksomheder, navnlig mikrovirksomheder og SMV'er, ofte i samme situation. Både forbrugere og virksomheder bør derfor beskyttes mod forskelsbehandling på grundlag af deres nationalitet, bopæl eller hjemsted, når de optræder som kunder i denne forordnings forstand. Denne beskyttelse bør dog ikke gælde for kunder, der køber en vare eller tjenesteydelse med henblik på senere videresalg, omformning, forarbejdning, udlejning eller underleverance, fordi dette ville påvirke alment udbredte distributionsordninger mellem virksomheder i forbindelse med business-to-business-transaktioner, som ofte forhandles bilateralt og er direkte knyttet til forretningsstrategierne i både foregående og efterfølgende led. Eksempler på sådanne ordninger omfatter selektiv distribution og eneforhandling, som generelt tillader fabrikanter at vælge deres forhandlere, forudsat at de overholder konkurrencereglerne. Denne forordning bør derfor ikke være til hinder for ikkeforskelsbehandlende praksis fra erhvervsdrivendes side med henblik på at begrænse transaktioner eller gentagne transaktioner for at forhindre virksomheder i at købe mængder, der overstiger deres interne behov, forudsat at erhvervsdrivende på passende vis tager hensyn til størrelsen af virksomhederne med henblik på at fastslå, om købet kun er til et slutbrug.
- (17) Virkningerne for kunder og på det indre marked af forskelsbehandling i forbindelse med transaktioner vedrørende salg af varer eller levering af tjenesteydelser i Unionen er de samme, uanset om en erhvervsdrivende er etableret i en medlemsstat eller i et tredjeland. Derfor, og med henblik på at sikre at konkurrerende erhvervsdrivende er underlagt samme krav i denne henseende, bør denne forordning finde ens anvendelse for alle erhvervsdrivende, herunder e-markedspladser, der driver virksomhed i Unionen.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 347 af 11.12.2006, s. 1).

⁽²⁾ Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 af 15. marts 2011 om foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 77 af 23.3.2011, s. 1).

- (18) For at give kunderne nemmere adgang til oplysninger om salg af varer og levering af tjenesteydelser i det indre marked og for at øge gennemsigtigheden, herunder vedrørende priser, bør erhvervsdrivende ikke, gennem brug af tekniske foranstaltninger eller på anden måde, forhindre kunder i at få fuld og lige adgang til onlinegrænseflader, herunder i form af mobilapplikationer, på grundlag af kundernes nationalitet, bopæl eller hjemsted. Teknologiske foranstaltninger til at forhindre en sådan adgang kan navnlig omfatte teknologi, der anvendes til at fastslå kundens fysiske placering, f.eks. sporing af denne placering ved hjælp af en IP-adresse eller koordinater indhentet via et globalt satellitnavigationssystem. Forbuddet mod forskelsbehandling for så vidt angår adgang til onlinegrænseflader bør dog ikke fortolkes som en forpligtelse for den erhvervsdrivende til at indgå i transaktioner med kunder.
- (19) For at sikre ligebehandling af kunder og for at undgå forskelsbehandling, som krævet af denne forordning, bør erhvervsdrivende ikke udforme deres onlinegrænseflade eller anvende teknologiske midler på en måde, som i praksis ikke giver kunder fra andre medlemsstater mulighed for nemt at gennemføre deres ordrer.
- (20) Visse erhvervsdrivende driver forskellige udgaver af deres onlinegrænseflader, der er rettet mod kunder fra forskellige medlemsstater. Selv om dette fortsat bør være muligt, bør det ikke være tilladt at omdirigere kunder fra en udgave af onlinegrænsefladen til en anden udgave uden disses udtrykkelige samtykke. De erhvervsdrivende bør ikke være forpligtet til at anmode om en kundes udtrykkelige samtykke, hver gang den pågældende kunde besøger den samme onlinegrænseflade. Når kunden har givet sit udtrykkelige samtykke, herunder ved personligt at give udtryk for en præference, der anvendes i relation til en personlig konto, bør dette eksplicitte samtykke anses for at gælde for alle den pågældende kundes efterfølgende besøg på samme onlinegrænseflade. Det bør være muligt for kunden at trække et sådant samtykke tilbage til enhver tid. Alle udgaver af onlinegrænsefladen bør forblive let tilgængelige for kunden til enhver tid.
- (21) I visse tilfælde kan blokering eller begrænsning af adgang eller omdirigering uden kundens udtrykkelige samtykke til en alternativ udgave af onlinegrænsefladen på grundlag af kundens nationalitet, bopæl eller hjemsted være nødvendig for at sikre overholdelse af et retligt krav i EU-retten eller i en medlemsstats lovgivning i overensstemmelse med EU-retten, som den erhvervsdrivende er underlagt som følge af sin virksomhedsdrift i den pågældende medlemsstat. Der kan således være love, der begrænser kundernes adgang til visse varer eller tjenesteydelser i visse medlemsstater, f.eks. ved at forbyde visning af bestemte former for indhold. Erhvervsdrivende bør ikke forhindres i at overholde sådanne lovkrav og bør derfor have mulighed for at blokere for eller at begrænse adgang for eller at omdirigere bestemte kunder eller kunder i bestemte områder til en onlinegrænseflade, når dette er nødvendigt af den nævnte grund. Intet i denne forordning har til formål at begrænse ytringsfriheden og mediefriheden og mediepluralismen, herunder pressefriheden, eftersom disse frihedsrettigheder er garanteret i Unionen og i medlemsstaterne, og navnlig i artikel 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (chartret).
- (22) I en række bestemte situationer kan forskelsbehandling af kunder gennem anvendelse af generelle betingelser for adgang, herunder direkte afslag på at sælge varer eller levere tjenesteydelser, på grundlag af kundernes nationalitet, bopæl eller hjemsted, ikke begrundes ud fra objektive hensyn. I disse situationer bør enhver sådan forskelsbehandling forbydes, og kunder bør således have ret til, på de særlige betingelser, der er fastsat i denne forordning, at foretage transaktioner på samme vilkår som lokale kunder og bør have fuld og lige adgang til alle de forskellige varer og tjenesteydelser, der tilbydes, uanset deres nationalitet, bopæl eller hjemsted. Når det er nødvendigt, bør erhvervsdrivende derfor træffe foranstaltninger til at overholde dette forbud mod forskelsbehandling, hvis de pågældende kunder ellers ville være afskåret fra en sådan fuld og lige adgang.
- (23) Den første af disse situationer er, når den erhvervsdrivende sælger varer, og disse varer leveres til en medlemsstat, hvortil den erhvervsdrivende tilbyder levering i sine generelle betingelser for adgang, eller de afhentes på et sted, der er aftalt mellem den erhvervsdrivende og kunden i en medlemsstat, hvor den erhvervsdrivende tilbyder en sådan mulighed i disse generelle betingelser for adgang. I en sådan situation bør kunden kunne købe varerne på nøjagtig samme betingelser, herunder pris- og leveringsbetingelser, som tilsvarende kunder, der har bopæl i eller har hjemsted i den medlemsstat, hvor varerne leveres, eller hvor varerne afhentes. Det kunne betyde, at udenlandske kunder er nødt til at afhente varerne i den pågældende medlemsstat eller i en anden medlemsstat, som den erhvervsdrivende leverer til, eller selv sørge for at arrangere den grænseoverskridende levering af varerne. I denne situation behøver den erhvervsdrivende i henhold til direktiv 2006/112/EF ikke at lade sig momsregistrere i kundens medlemsstat.

- (24) Den anden situation er, når den erhvervsdrivende udbyder elektronisk leverede tjenesteydelser. I dette tilfælde kræves der ikke nogen fysisk levering, da ydelserne leveres elektronisk. Den erhvervsdrivende kan angive og betale moms på en forenklet måde i overensstemmelse med bestemmelserne gældende for MOSS for moms, der er fastsat i gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011. Elektronisk leverede tjenesteydelser omfatter f.eks. cloud-tjenester, datalagring, web-hosting og levering af firewalls, brug af søgemaskiner og internetregistre.
- (25) Endelig vil det heller ikke være berettiget at anvende forskellige generelle betingelser for adgang afhængigt af kundens nationalitet, bopæl eller hjemsted i situationen, hvor den erhvervsdrivende leverer tjenesteydelser, og disse tjenesteydelser modtages af kunden på et fysisk sted såsom den erhvervsdrivendes lokaler eller et andet specifikt sted, hvor den erhvervsdrivende tilbyder at levere ydelser, inden for den medlemsstats område, hvor den erhvervsdrivende driver virksomhed. Disse situationer omfatter levering af tjenesteydelser, som ikke er elektronisk leverede ydelser, såsom hotelophold, sportsbegivenheder, biludlejning og adgangsbilletter til musikfestivaler eller forlystelsesparker. I sådanne situationer behøver den erhvervsdrivende ikke at lade sig momsregistrere i en anden medlemsstat eller varetage levering af varer over grænsen.
- (26) I alle sådanne situationer gælder det, i kraft af bestemmelserne om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser og om retternes kompetence som fastsat i forordning (EF) nr. 593/2008 og forordning (EU) nr. 1215/2012, at når en erhvervsdrivende ikke udøver virksomhed i den medlemsstat, hvor forbrugeren er bosat, eller ikke retter virksomhed mod denne medlemsstat, indebærer overholdelse af denne forordning ikke yderligere omkostninger for den erhvervsdrivende, der har at gøre med retternes kompetence eller forskelle i lovvalg. Hvis en erhvervsdrivende derimod udøver virksomhed i forbrugers medlemsstat eller retter virksomhed mod denne, har den erhvervsdrivende tilkendegivet en hensigt om at etablere forretningsforbindelser med forbrugere i denne medlemsstat og har således været i stand til at tage højde for sådanne omkostninger.
- (27) Forbuddet mod at forskelsbehandle kunder, der gælder i medfør af denne forordning, bør ikke forstås som værende til hinder for, at erhvervsdrivende kan tilbyde varer eller tjenesteydelser i forskellige medlemsstater eller til bestemte kundegrupper ved hjælp af målrettede tilbud og forskellige generelle betingelser for adgang, herunder gennem oprettelse af landespecifikke onlinegrænseflader. I sådanne situationer bør erhvervsdrivende imidlertid altid behandle deres kunder på en ikkeforskelsbehandlende måde, uanset deres nationalitet, bopæl eller hjemsted, når en kunde ønsker at drage fordel af sådanne tilbud og generelle betingelser for adgang. Forbuddet bør ikke forstås som værende til hinder for anvendelse af generelle betingelser, der afviger af andre hensyn, f.eks. medlemskab af en bestemt organisation eller bidrag til den erhvervsdrivende, når sådanne hensyn ikke er knyttet til nationalitet, bopæl eller hjemsted. Forbuddet bør heller ikke forstås som værende til hinder for de erhvervsdrivendes frihed til, uden forskelsbehandling, at tilbyde forskellige betingelser, herunder forskellige priser på forskellige salgssteder såsom butikker og websteder, eller til kun at give bestemte tilbud inden for et bestemt område i en medlemsstat.
- (28) Endvidere bør forbuddet ikke forstås som værende til hinder for anvendelsen af en territorial eller anden begrænsning af kundeassistance efter salg eller eftersalgsservice, som den erhvervsdrivende tilbyder kunden. Denne forordning bør derfor ikke forstås således, at der fastsættes en forpligtelse til at levere varer på tværs af grænserne til en anden medlemsstat, hvor den erhvervsdrivende ellers ikke ville give mulighed for en sådan levering til sine kunder. Den bør heller ikke forstås således, at der fastsættes en yderligere forpligtelse til at bære eventuelle omkostninger til porto og transport samt montering og demontering, ud over hvad der er kontraktmæssigt fastsat i overensstemmelse med EU-retten og national ret. Anvendelsen af denne forordning bør ikke berøre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF ⁽¹⁾ og 2011/83/EU ⁽²⁾.
- (29) Den blotte overholdelse af denne forordning bør ikke i sig selv medføre en forpligtelse for en erhvervsdrivende til at overholde ikke-kontraktuelle nationale retlige krav vedrørende de pågældende varer og tjenesteydelser i kundens medlemsstat, såsom mærkningskrav eller sektorspecifikke krav, eller til at oplyse kunder om sådanne krav.
- (30) Erhvervsdrivende, der er omfattet af særordningen i afsnit XII, kapitel 1, i direktiv 2006/112/EF, er ikke forpligtede til at betale moms i den medlemsstat, hvor de har hjemsted. Når sådanne erhvervsdrivende udbyder elektronisk leverede ydelser, ville forbuddet mod at anvende forskellige generelle betingelser for adgang af årsager, der har at gøre med kundernes nationalitet, bopæl eller hjemsted, indebære et krav om at lade sig momsregistrere

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed (EFT L 171 af 7.7.1999, s. 12).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).

med henblik på at afregne moms i andre medlemsstater og ville kunne medføre yderligere omkostninger, hvilket ville udgøre en uforholdsmæssig stor byrde i betragtning af de pågældende virksomheders størrelse og art. Derfor bør sådanne erhvervsdrivende være undtaget fra forbuddet, så længe ovennævnte ordning finder anvendelse.

- (31) I alle de ovennævnte situationer kan det forekomme, at erhvervsdrivende som følge af et specifikt forbud eller krav, der er fastsat i EU-retten eller i medlemsstaternes lovgivning i overensstemmelse med EU-retten, er forhindret i at sælge varer eller levere tjenesteydelser til bestemte kunder eller til kunder i bestemte områder af årsager, der har at gøre med kundens nationalitet, bopæl eller hjemsted. Medlemsstaternes nationale ret kan også i overensstemmelse med EU-retten kræve, at erhvervsdrivende overholder visse regler om prisfastsættelse for bøger. Erhvervsdrivende bør ikke forhindres i at overholde sådan lovgivning i det fornødne omfang.
- (32) I henhold til EU-retten kan de erhvervsdrivende i princippet frit afgøre, hvilke betalingsmidler de vil acceptere. I overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/751 ⁽¹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 ⁽²⁾ er erhvervsdrivende, der accepterer et kortbaseret betalingsinstrument af et specifikt varemærke og kategori, ikke forpligtet til at acceptere kort af samme kategori, men af et andet varemærke af kortbaserede betalingsinstrumenter, eller af samme varemærke, men af en anden kategori. Erhvervsdrivende, som accepterer et debetkort af et givet varemærke, er således ikke forpligtet til at acceptere et kreditkort af det pågældende mærke, eller, hvis de accepterer forbrugerkreditkort af et givet varemærke, til også at acceptere firmakreditkort af samme varemærke. På samme måde er en erhvervsdrivende, som anvender betalingsinitieringstjenester som defineret i direktiv (EU) 2015/2366, heller ikke forpligtet til at acceptere betalingen, hvis dette kræver indgåelse af en ny eller ændret kontrakt med en betalingsinitieringstjenesteudbyder. Når først dette valg er truffet, bør de erhvervsdrivende imidlertid ikke forskelsbehandle kunder i Unionen ved at afvise bestemte transaktioner eller ved på anden måde at anvende forskellige betingelser for betaling for disse transaktioner af årsager, der har at gøre med kunders nationalitet, bopæl eller hjemsted. I denne særlige sammenhæng bør en sådan uberettiget forskelsbehandling, der har at gøre med det sted i Unionen, hvor betalingskontoen er placeret, hvor betalingstjenesteudbyderen er hjemmehørende, eller hvor betalingsinstrumentet er udstedt, ligeledes udtrykkeligt forbydes. Det er indvunden, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 ⁽³⁾ allerede forbyder alle betalingsmodtagere, herunder erhvervsdrivende, at kræve, at bankkonti er placeret i en bestemt medlemsstat, for at en betaling i euro kan accepteres. Den erhvervsdrivende bør have mulighed for på ikkeforskelsbehandlende vis at opkræve gebyrer for brug af et betalingsinstrument i henhold til EU-retten. Denne ret er endvidere underlagt de restriktioner, medlemsstaterne har indført, i henhold til artikel 62, stk. 5, i direktiv (EU) 2015/2366.
- (33) Ved direktiv (EU) 2015/2366 er der indført strenge sikkerhedskrav til initiering og behandling af elektroniske betalinger. Sådanne krav mindsker risikoen for svig i forbindelse med alle nye og mere traditionelle betalingsmidler, især onlinebetalinger. Betalingstjenesteudbydere er forpligtede til at anvende såkaldt stærk kundeautentifikation, dvs. en autentifikationsproces, hvorved identiteten af brugeren af en betalingstjeneste eller af betalingstransaktionen valideres. I forbindelse med fjernbetalingstransaktioner, f.eks. onlinebetalinger, er sikkerhedskravene endnu mere vidtgående, idet der kræves en dynamisk forbindelse til transaktionsbeløbet og betalingsmodtagerens konto for yderligere at beskytte brugeren ved at minimere risikoen i tilfælde af fejl eller svigagtige angreb. Som følge af sådanne krav er risikoen for betalingssvig ved både indenlandske og grænseoverskridende køb blevet reduceret betydeligt. I de situationer, hvor der ikke er andre midler til rådighed for den erhvervsdrivende til at mindske risikoen for kunders misligholdelse, herunder navnlig vanskeligheder med at vurdere kundens kreditværdighed, bør de erhvervsdrivende imidlertid have ret til at tilbageholde leveringen af varerne eller udførelsen af tjenesteydelsen, indtil de har modtaget bekræftelse på, at betalingstransaktionen er blevet korrekt initieret. Ved direkte debiteringer bør de erhvervsdrivende have ret til at forlange forudbetaling via kreditoverførsel, før varerne afsendes eller tjenesteydelsen udføres. Forskelsbehandling bør imidlertid kun baseres på objektive og velbegrundede årsager.
- (34) Denne forordning bør ikke berøre anvendelsen af konkurrencereglerne, særlig artikel 101 og 102 i TEUF. Navnlig bør denne forordning og særlig dens bestemmelser om adgang til varer og tjenesteydelser ikke berøre aftaler, der

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/751 af 29. april 2015 om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner (EUT L 123 af 19.5.2015, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).

begrænser aktivt salg i den i Kommissionens forordning (EU) nr. 330/2010 ⁽¹⁾ anvendte betydning. Aftaler, der forpligter erhvervsdrivende til ikke at indgå i passivt salg i forhold til bestemte kunder eller kundegrupper i bestemte områder anses generelt for at begrænse konkurrencen og kan normalt ikke undtages fra forbuddet i artikel 101, stk. 1, i TEUF. Hvis en sådan undtagelse imidlertid finder anvendelse, eller hvor kontraktlige begrænsninger ikke er omfattet af artikel 101 i TEUF, er der en risiko for, at de kan anvendes til at omgå nærværende forordnings bestemmelser. De pågældende bestemmelser i sådanne aftaler bør derfor automatisk være ugyldige, hvis de pålægger forpligtelser for de erhvervsdrivende til at handle i strid med de forbud vedrørende adgang til onlinegrænseflader, adgang til varer og tjenesteydelser og til betaling, der er fastsat i denne forordning. Sådanne bestemmelser vedrører f.eks. kontraktlige begrænsninger, som forhindrer en erhvervsdrivende i at besvare uopfordrede henvendelser fra individuelle kunder om salg af varer uden levering uden for det af den erhvervsdrivendes kontraktligt fastsatte område af årsager, som vedrører kundens nationalitet, bopæl eller hjemsted.

- (35) Medlemsstaterne bør udpege et eller flere organer til at være ansvarlige for at træffe effektive foranstaltninger til at sikre, at denne forordning overholdes. Disse organer, som kan omfatte retter eller administrative myndigheder, bør have de fornødne beføjelser til at pålægge erhvervsdrivende at overholde denne forordning. Medlemsstaterne bør også sikre, at der kan træffes foranstaltninger mod de erhvervsdrivende, der er effektive, står i rimeligt forhold til overtrædelserne og har afskrækkende virkning, i tilfælde af overtrædelser af denne forordning.
- (36) Forbrugerne bør kunne modtage bistand fra ansvarlige myndigheder, der medvirker til at bilægge tvister med erhvervsdrivende, der opstår som følge af anvendelsen af denne forordning, bl.a., hvor dette er relevant, de organer, der er oprettet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 524/2013 ⁽²⁾.
- (37) Denne forordning bør jævnligt evalueres med henblik på at foreslå ændringer, når sådanne er nødvendige. Sådanne evalueringer bør tage hensyn til den samlede virkning af denne forordning på det indre marked og på grænseoverskridende e-handel. Den første evaluering bør koncentrerer om at vurdere, om forbuddet vedrørende forskellige generelle betingelser for adgang bør udvides til også at gælde for elektronisk leverede tjenesteydelser, herunder tjenesteydelser, hvis vigtigste funktion er at give adgang til og mulighed for brug af ophavsretligt beskyttede værker eller andre beskyttede frembringelser, forudsat at den erhvervsdrivende har de nødvendige rettigheder i de relevante områder. Det bør også analysere, om denne forordnings anvendelsesområde bør udvides til at omfatte tjenesteydelser, der ikke er omfattet af direktiv 2006/123/EF, under behørig hensyntagen til hver af sådanne tjenesteydelsers særlige karakteristika.
- (38) Med henblik på at fremme en effektiv håndhævelse af reglerne i denne forordning bør de mekanismer til at sikre det grænseoverskridende samarbejde mellem de kompetente myndigheder, der er fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 ⁽³⁾, også være til rådighed i forbindelse med nærværende regler. Da forordning (EF) nr. 2006/2004 imidlertid kun finder anvendelse i forbindelse med lovgivning, der beskytter forbrugerinteresser, bør disse mekanismer kun være til rådighed, når kunden er en forbruger. Forordning (EF) nr. 2006/2004 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed. I lyset af, at forordning (EF) nr. 2006/2004 med virkning fra den 17. januar 2020 erstattes af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2394 ⁽⁴⁾, bør denne forordning også ændres for derved at opretholde beskyttelsen af forbrugernes interesser.
- (39) For at muliggøre søgsmål med påstand om forbud, der tager sigte på beskyttelse af forbrugernes kollektive interesser for så vidt angår handlinger, der er i strid med denne forordning, i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/22/EF ⁽⁵⁾, bør dette direktiv også ændres for at medtage en henvisning til nærværende forordning i dets bilag I. Forbrugerne bør også tilskyndes til at udnytte mekanismerne for udenretlig tvistbilæggelse i forbindelse med kontraktlige forpligtelser, der udspringer af onlinekøb eller -tjenesteydelseskontrakter, oprettet i henhold til forordning (EU) nr. 524/2013.

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EU) nr. 330/2010 af 20. april 2010 om anvendelse af artikel 101, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på kategorier af vertikale aftaler og samordnet praksis (EUT L 102 af 23.4.2010, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 524/2013 af 21. maj 2013 om onlinetvistbilæggelse i forbindelse med tvister på forbrugerområdet og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og direktiv 2009/22/EF (forordning om OTB på forbrugerområdet) (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 af 27. oktober 2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse («forordningen om forbrugerbeskyttelsessamarbejde») (EUT L 364 af 9.12.2004, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2394 af 12. december 2017 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2006/2004 (EUT L 345 af 27.12.2017, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/22/EF af 23. april 2009 om søgsmål med påstand om forbud på området beskyttelse af forbrugernes interesser (EUT L 110 af 1.5.2009, s. 30).

- (40) Erhvervsdrivende, offentlige myndigheder og andre interesserede parter bør have tilstrækkelig tid til at indrette sig efter og sikre overholdelse af bestemmelserne i denne forordning.
- (41) For at nå målet om effektivt at modvirke direkte og indirekte forskelsbehandling på grundlag af kunders nationalitet, bopæl eller hjemsted bør der vedtages en forordning, der finder direkte anvendelse i alle medlemsstater. Dette er nødvendigt for at sikre, at reglerne om ikkeforskelsbehandling anvendes ensartet i hele Unionen, og at de træder i kraft samtidig. Kun en forordning sikrer den grad af klarhed, ensartethed og retssikkerhed, som er nødvendigt for, at kunderne kan drage fuld fordel af disse regler.
- (42) Målet for denne forordning, nemlig at forhindre direkte og indirekte forskelsbehandling på grundlag af kunders nationalitet, bopæl eller hjemsted, herunder uberettiget geoblokering, i transaktioner med erhvervsdrivende i Unionen, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne som følge af problemets grænseoverskridende karakter og manglende klarhed i de eksisterende retlige rammer, men kan på grund af dets omfang og potentielle virkning på handelen i det indre marked, bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (43) I denne forordning overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som chartret anerkender. Denne forordning tilstræber navnlig at sikre fuld overholdelse af chartrets artikel 11, 16, 17 og 38 —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Formål og anvendelsesområde

1. Formålet med denne forordning er at bidrage til et velfungerende indre marked ved at forhindre uberettiget geoblokering og andre former for forskelsbehandling, der direkte eller indirekte er baseret på kunders nationalitet, bopæl eller hjemsted, herunder ved yderligere at præcisere bestemte situationer, hvor forskelsbehandling ikke kan begrundes med henvisning til artikel 20, stk. 2, i direktiv 2006/123/EF.
2. Denne forordning finder ikke anvendelse i rent interne situationer, hvor alle relevante elementer i transaktionen er begrænset til en enkelt medlemsstat.
3. Denne forordning gælder ikke for de former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 2, i direktiv 2006/123/EF.
4. Denne forordning berører ikke de regler, der finder anvendelse på beskatningsområdet.
5. Denne forordning berører ikke de regler, der finder anvendelse på ophavsretsområdet og beslægtede rettigheder, navnlig de regler, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF ⁽¹⁾.
6. Denne forordning berører ikke EU-retten om civilretligt samarbejde. En erhvervsdrivendes overholdelse af denne forordning skal ikke fortolkes, som om vedkommende retter virksomhed mod den medlemsstat, hvor forbrugeren har sit sædvanlige opholdssted eller sin bopæl i den i artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 593/2008 og artikel 17, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 1215/2012 anvendte betydning. I særdeleshed, hvor en erhvervsdrivende, der handler i overensstemmelse med artikel 3, 4 og 5 i denne forordning, ikke blokerer eller begrænser forbrugernes adgang til vedkommendes onlinegrænseflade, ikke omdirigerer forbrugeren til en udgave af onlinegrænsefladen på basis af forbrugernes nationalitet eller bopæl, der er forskellig fra den, som forbrugeren først forsøgte at få adgang til, ikke anvender forskellige generelle betingelser for adgang, når vedkommende sælger varer eller leverer tjenesteydelser i situationer, der er fastsat i nærværende forordning, eller accepterer betalingsinstrumenter udstedt i en anden medlemsstat uden forskelsbehandling, skal denne erhvervsdrivende ikke, af disse grunde alene, anses for at rette virksomhed mod den medlemsstat, hvor forbrugeren har sit sædvanlige opholdssted eller sin bopæl. I tilfælde, hvor den erhvervsdrivende efter indgåelsen af en kontrakt leverer oplysninger og bistand til forbrugeren som følge af den erhvervsdrivendes overholdelse af nærværende forordning, skal denne heller ikke, på dette grundlag alene, anses for at rette virksomhed mod den medlemsstat, hvor forbrugeren har sit sædvanlige opholdssted eller sin bopæl.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (EFT L 167 af 22.6.2001, s. 10).

7. Artikel 20, stk. 2, i direktiv 2006/123/EF finder anvendelse, i det omfang denne forordning ikke fastsætter mere specifikke bestemmelser.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »elektronisk leverede tjenesteydelser«: ydelser, der leveres via internettet eller et elektronisk net, og hvis egenart gør leveringen deraf hovedsagelig automatiseret, og som kun involverer minimal menneskelig indgriben og ikke har nogen levedygtighed uden informationsteknologi
- 2) »interbankgebyr«: interbankgebyr som defineret i artikel 2, nr. 10), i forordning (EU) 2015/751
- 3) »kortbaseret betalingsinstrument«: kortbaseret betalingsinstrument som defineret i artikel 2, nr. 20), i forordning (EU) 2015/751
- 4) »betalingsvaremærke«: betalingsvaremærke som defineret i artikel 2, nr. 30), i forordning (EU) 2015/751
- 5) »betalingstransaktion«: betalingstransaktion som defineret i artikel 4, nr. 5), i direktiv (EU) 2015/2366
- 6) »betalingstjeneste«: betalingstjeneste som defineret i artikel 4, nr. 3), i direktiv (EU) 2015/2366
- 7) »betalingstjenesteudbyder«: betalingstjenesteudbyder som defineret i artikel 4, nr. 11), i direktiv (EU) 2015/2366
- 8) »betalingskonto«: betalingskonto som defineret i artikel 4, nr. 12), i direktiv (EU) 2015/2366
- 9) »betalingsinstrument«: betalingsinstrument som defineret i artikel 4, nr. 14), i direktiv (EU) 2015/2366
- 10) »direkte debitering«: direkte debitering som defineret i artikel 4, nr. 23), i direktiv (EU) 2015/2366
- 11) »kreditoverførsel«: kreditoverførsel som defineret i artikel 4, nr. 24), i direktiv (EU) 2015/2366
- 12) »forbruger«: enhver fysisk person, der ikke handler som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sin profession
- 13) »kunde«: enhver forbruger, som er statsborger i eller har sin bopæl i en medlemsstat, eller en virksomhed, som har sit hjemsted i en medlemsstat, og som modtager en ydelse eller køber en vare eller agter at gøre dette i Unionen, udelukkende til eget slutbrug
- 14) »generelle betingelser for adgang«: alle de vilkår, betingelser og andre oplysninger, herunder nettosalgspriser, der regulerer adgangen til varer eller tjenesteydelser, som en erhvervsdrivende udbyder til salg, og som fastsættes, anvendes og stilles til rådighed for den brede offentlighed af eller på vegne af den erhvervsdrivende, og som gælder i mangel af en individuelt forhandlet aftale mellem den erhvervsdrivende og kunden
- 15) »vare«: enhver løsøregenstand, undtagen genstande som sælges på tvangsauktion eller i øvrigt i henhold til lov
- 16) »onlinegrænseflade«: enhver form for software, herunder et websted eller en del heraf, og applikationer, herunder mobile applikationer, der drives af eller på vegne af en erhvervsdrivende, og som har til formål at give forbrugerne adgang til den erhvervsdrivendes varer eller tjenesteydelser med henblik på en transaktion vedrørende disse varer eller tjenesteydelser
- 17) »tjenesteydelse«: enhver selvstændig erhvervsvirksomhed, der normalt udføres mod betaling, jf. artikel 57 i TEUF
- 18) »erhvervsdrivende«: enhver fysisk person eller enhver juridisk person, uanset om der er tale om privat eller offentligt ejerskab, der handler, herunder via en anden person, der optræder i dennes navn eller på dennes vegne som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sin profession.

*Artikel 3***Adgang til onlinegrænseflader**

1. En erhvervsdrivende må ikke gennem brug af tekniske foranstaltninger eller på anden måde blokere for eller begrænse en kundes adgang til den erhvervsdrivendes onlinegrænseflade af årsager, der har at gøre med kundens nationalitet, bopæl eller hjemsted.
2. En erhvervsdrivende må ikke af årsager, der har at gøre med en kundes nationalitet, bopæl eller hjemsted, omdirigere kunden til en udgave af den erhvervsdrivendes onlinegrænseflade, der er forskellig fra den, som kunden i først omgang søgte adgang til, i kraft af sin udformning, det sprog, der benyttes, eller andre særlige egenskaber, der målretter den mod kunder med en bestemt nationalitet eller et bestemt bopælssted eller hjemsted, medmindre kunden udtrykkeligt har givet samtykke til en sådan omdirigering.

I tilfælde af omdirigering med kundens udtrykkelige samtykke skal den udgave af den erhvervsdrivendes onlinegrænseflade, som kunden i første omgang søgte adgang til, fortsat være let tilgængelig for den pågældende kunde.

3. Forbuddene i stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse, hvis blokeringen eller begrænsningen af kunders adgang eller omdirigeringen er nødvendig for at sikre overholdelse af et retligt krav i EU-retten eller i en medlemsstats lovgivning i overensstemmelse med EU-retten, som den erhvervsdrivendes aktiviteter er underlagt.

I sådanne tilfælde skal den erhvervsdrivende give en klar og specifik forklaring til kunder om årsagerne til, at blokeringen, begrænsningen af adgang eller omdirigeringen er nødvendig for at sikre denne overholdelse. Den pågældende forklaring skal være affattet på det sprog, der anvendes på den onlinegrænseflade, som kunden i første omgang søgte adgang til.

*Artikel 4***Adgang til varer og tjenesteydelser**

1. En erhvervsdrivende må ikke anvende forskellige generelle betingelser for adgang til varer eller tjenesteydelser afhængigt af en kundes nationalitet, bopæl eller hjemsted, når kunden ønsker at:
 - a) købe varer hos en erhvervsdrivende, og disse varer enten leveres til et sted i en medlemsstat, hvortil den erhvervsdrivende tilbyder levering i de generelle betingelser for adgang, eller afhentes på et sted, som er aftalt mellem den erhvervsdrivende og kunden i en medlemsstat, hvor den erhvervsdrivende tilbyder en sådan mulighed i de generelle betingelser for adgang
 - b) modtage andre elektronisk leverede tjenesteydelser fra den erhvervsdrivende end tjenesteydelser, hvis vigtigste funktion er at give adgang til eller mulighed for brug af ophavsretligt beskyttede værker eller andre beskyttede frembringelser, herunder salg af ophavsretligt beskyttede værker eller beskyttede frembringelser i ikkefysisk form
 - c) modtage andre tjenesteydelser end elektronisk leverede ydelser fra en erhvervsdrivende på et fysisk sted inden for en medlemsstats område, hvor den erhvervsdrivende driver virksomhed.
2. Forbuddet i stk. 1 forhindrer ikke, at erhvervsdrivende kan tilbyde generelle betingelser for adgang, herunder nettosalgspriser, som er forskellige fra medlemsstat til medlemsstat eller inden for en medlemsstat, og som tilbydes til kunder i et bestemt område eller til bestemte kundegrupper uden forskelsbehandling.
3. Den blotte overholdelse af bestemmelserne i stk. 1 medfører ikke i sig selv, at en erhvervsdrivende er forpligtet til at overholde nationale retlige krav uden for kontraktforhold vedrørende de pågældende varer og tjenesteydelser i kundens medlemsstat, eller til at oplyse kunder om sådanne krav.
4. Forbuddet i stk. 1, litra b), gælder ikke for erhvervsdrivende, der er fritaget for moms på grundlag af bestemmelserne i kapitel 1, afsnit XII, i direktiv 2006/112/EF.
5. Forbuddet i stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis en særlig bestemmelse, der er fastsat i EU-retten eller i medlemsstaternes nationale ret i overensstemmelse med EU-retten, forhindrer den erhvervsdrivende i at sælge varer eller tjenesteydelser til bestemte kunder eller til kunder i bestemte områder.

For så vidt angår salg af bøger forhindrer forbuddet i stk. 1 ikke erhvervsdrivende i at anvende forskellige priser over for kunder i bestemte områder, for så vidt som de er forpligtet hertil i henhold til national ret i medlemsstaterne, der er i overensstemmelse med EU-retten.

*Artikel 5***Forbud mod forskelsbehandling af årsager relateret til betaling**

1. En erhvervsdrivende må ikke anvende forskellige betingelser for en betalingstransaktion for så vidt angår de forskellige betalingsmidler, som vedkommende accepterer, af årsager, der har at gøre med en kundes nationalitet, bopæl eller hjemsted, betalingskontoens placering i Unionen, betalingstjenesteudbyderens hjemsted eller betalingsinstrumentets udstedelsessted, når:
 - a) betalingstransaktionen foretages via en elektronisk transaktion i form af pengeoverførsel, direkte debitering eller et kortbaseret betalingsinstrument af samme betalingsvaremærke og -kategori
 - b) autentifikationskravene i henhold til direktiv (EU) 2015/2366 er opfyldt, og
 - c) betalingstransaktionerne er i en valuta, som den erhvervsdrivende accepterer.
2. Når det er berettiget af objektive årsager, forhindrer forbuddet i stk. 1 ikke den erhvervsdrivende i at tilbageholde varerne eller leveringen af tjenesteydelsen, indtil vedkommende har modtaget bekræftelse på, at betalingstransaktionen er blevet korrekt initieret.
3. Forbuddet i stk. 1 forhindrer ikke den erhvervsdrivende i at kræve gebyr for brug af kortbaserede betalingsinstrumenter, for hvilke interbankgebyrerne ikke er reguleret i henhold til kapitel II i forordning (EU) 2015/751, og for de betalingstjenester, som forordning (EU) nr. 260/2012 ikke finder anvendelse på, medmindre forbuddet mod eller begrænsningen af retten til at opkræve gebyrer for brug af betalingsinstrumenter i henhold til artikel 62, stk. 5, i direktiv (EU) 2015/2366 er blevet indført i national ret i den medlemsstat, som den erhvervsdrivendes virksomhedsdrift er underlagt. Disse gebyrer må ikke overstige de direkte omkostninger, som afholdes af den erhvervsdrivende i forbindelse med brugen af betalingsinstrumentet.

*Artikel 6***Aftaler om passivt salg**

1. Med forbehold af forordning (EU) nr. 330/2010 og artikel 101 i TEUF finder denne forordning ikke anvendelse på aftaler, der begrænser aktivt salg i den i forordning (EU) nr. 330/2010 anvendte betydning, eller på aftaler, der begrænser passivt salg i den i forordning (EU) nr. 330/2010 anvendte betydning og som vedrører transaktioner, der ikke er omfattet af de forbud, der er fastlagt i artikel 3, 4 og 5 i denne forordning.
2. Aftalemæssige bestemmelser, som pålægger erhvervsdrivende forpligtelser vedrørende passivt salg i den i forordning (EU) nr. 330/2010 omhandlede betydning til at handle i strid med de i artikel 3, 4 og 5 i denne forordning fastsatte forbud, er automatisk ugyldige.

*Artikel 7***Håndhævelse**

1. Hver medlemsstat udpeger et eller flere organer til at varetage ansvaret for tilstrækkelig og effektiv håndhævelse af denne forordning.
2. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om de foranstaltninger, der anvendes i forbindelse med overtrædelse af bestemmelserne i denne forordning, og sikrer, at de iværksættes. Foranstaltningerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.
3. De i stk. 2 omhandlede foranstaltninger meddeles Kommissionen og gøres offentligt tilgængelige på Kommissionens websted.

*Artikel 8***Bistand til forbrugerne**

Hver medlemsstat udpeger et eller flere organer til at varetage ansvaret for at yde praktisk bistand til forbrugerne i tilfælde af en tvist mellem en forbruger og en erhvervsdrivende i forbindelse med anvendelsen af denne forordning.

Artikel 9

Revisionsklausul

1. Senest den 23. marts 2020, og herefter hvert femte år, aflægger Kommissionen rapport om evalueringen af denne forordning til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg. Når Kommissionen gør dette, tager den hensyn til de samlede virkninger af forordningen på det indre marked og den grænseoverskridende e-handel, herunder navnlig den mulige yderligere administrative og økonomiske byrde for de erhvervsdrivende, som skyldes, at der findes forskellige gældende forbrugerretlige systemer. Rapporten ledsages om nødvendigt af et forslag om ændring af denne forordning i lyset af den retlige, tekniske og økonomiske udvikling.
2. I forbindelse med den første evaluering, jf. stk. 1, skal navnlig rækkevidden af denne forordning samt omfanget af forbuddet i artikel 4, stk. 1, litra b) vurderes, ligesom det skal vurderes, om denne forordning også bør gælde for elektronisk leverede ydelser, hvis vigtigste funktion er at give adgang til og mulighed for brug af ophavsretligt beskyttede værker eller andre beskyttede frembringelser, herunder salg af ophavsretligt beskyttede værker eller beskyttede frembringelser i ikke-fysisk form, forudsat at den erhvervsdrivende har de nødvendige rettigheder i de relevante områder.

Artikel 10

Ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og (EU) 2017/2394 og af direktiv 2009/22/EF

1. I bilaget til forordning (EF) nr. 2006/2004 tilføjes følgende punkt:
 - »22. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/302 af 28. februar 2018 om imødegåelse af uberettiget geoblokering og andre former for forskelsbehandling på grundlag af kundernes nationalitet, bopæl eller hjemsted i det indre marked og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og (EU) 2017/2394 og af direktiv 2009/22/EF (EUT L 60 I af 2.3.2018, s. 1), kun når kunden er en forbruger som defineret i artikel 2, nr. 12), i nævnte forordning.«
2. I bilaget til forordning (EU) 2017/2394 tilføjes følgende punkt:
 - »27. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/302 af 28. februar 2018 om imødegåelse af ubegrundet geoblokering og andre former for forskelsbehandling på grundlag af kundernes nationalitet, bopæl eller hjemsted i det indre marked og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og (EU) 2017/2394 og af direktiv 2009/22/EF (EUT L 60 I af 2.3.2018, s. 1), kun når kunden er en forbruger som defineret i artikel 2, nr. 12), i nævnte forordning.«
3. I bilag I til direktiv 2009/22/EF tilføjes følgende punkt:
 - »16. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/302 af 28. februar 2018 om imødegåelse af uberettiget geoblokering og andre former for forskelsbehandling på grundlag af kundernes nationalitet, bopæl eller hjemsted i det indre marked og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og (EU) 2017/2394 og af direktiv 2009/22/EF (EUT L 60 I af 2.3.2018, s. 1).«

Artikel 11

Afsluttende bestemmelser

1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 3. december 2018.

2. Artikel 6 finder dog anvendelse fra 23. marts 2020 på bestemmelser i aftaler, der er indgået inden den 2. marts 2018, som er i overensstemmelse med artikel 101 i TEUF og med eventuelle tilsvarende bestemmelser i den nationale konkurrenceret.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 28. februar 2018.

På Europa-Parlamentets vegne

L. PAVLOVA

Formand

På Rådets vegne

A. TAJANI

Formand

Erklæring fra Kommissionen

Kommissionen tager ordlyden af artikel 9 som vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet til efterretning.

Kommissionen ønsker i den forbindelse, uden at foregribe sin initiativret i henhold til traktaten, at fastslå, at den i overensstemmelse med artikel 9 i sin første evaluering af forordningen, som skal finde sted senest to år efter dennes ikrafttræden, vil foretage en grundig vurdering af den måde, hvorpå forordningen er blevet gennemført og har bidraget til det indre markeds effektive funktion. Den vil i den forbindelse tage hensyn til forbrugernes stigende forventninger, især hos dem, der ikke har adgang til ophavsretligt beskyttede tjenester.

Som led i evalueringen vil den også foretage en grundig analyse af gennemførligheden af og de potentielle omkostninger og fordele ved eventuelle ændringer af forordningens anvendelsesområde, navnlig hvad angår en eventuel ophævelse af undtagelsen af elektronisk leverede tjenesteydelser, hvis vigtigste funktion er at give adgang til og mulighed for brug af ophavsretligt beskyttede værker eller andre beskyttede frembringelser, fra bestemmelsen i artikel 4, stk. 1, litra b), forudsat at erhvervsaktøren har de nødvendige rettigheder i de relevante områder, under behørig hensyntagen til de sandsynlige virkninger, som en eventuel udvidelse af forordningens anvendelsesområde ville få for forbrugere og virksomheder og for de berørte sektorer i hele Den Europæiske Union. Kommissionen vil endvidere nøje analysere, hvorvidt der også i andre sektorer, herunder dem, der ikke er omfattet af direktiv 2006/123/EF og som også er undtaget fra forordningens anvendelsesområde i henhold til dennes artikel 1, stk. 3, såsom tjenesteydelser på transportområdet og audiovisuelle tjenesteydelser, stadig findes ubegrundede restriktioner baseret på nationalitet, bopæl eller etableringssted, som bør ophæves.

Hvis Kommissionen ved denne evaluering når til den konklusion, at forordningens anvendelsesområde skal ændres, vil den sammen med evalueringen fremlægge et lovgivningsmæssig forslag herom.

ISSN 1977-0634 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2520 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA